Ὁ Ἐθνικὸς Στρατὸς ἐτίμησε προχθὲς ἐπαξίως τὸν Προστάτην του Ἅγιον Γεώργιον. Καὶ ὁ Λαὸς συνεώρτασεν ὁλοψύχως μὲ τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Πιστεύεται ἤδη ὅτι θὰ προωθηθῆ, τὸ συντομώτερον, τὸ θέμα τοῦ καθορισμοῦ τῆς βιομηχανικῆς ζώνης τῶν Πατρῶν. Ἀποτελεῖ ζωτικὸν ζήτημα διὰ τὴν περιοχήν μας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΝΟΜΗΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΜΙΚΤΑ ΠΟΙΝΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΡΚΩΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ, Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΚΑΙ ΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ

Ἡ συμμετοχὴ ἁπλῶν πολιτῶν εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης ἀπαντᾶται εἰς τὰς νομοθεσίας τῶν Κρατῶν ἀπὸ 2500 περίπου ἐτῶν. Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλή, τὸν 6ον π. Χ. αἰῶνα, ἦτο ἁρμοδία διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν φονίων δικῶν, ἐλέγχε («τὸ πόθεν ἕκαστος τῶν πολιτῶν ἔσχε τὰ κεκτημένα»), ἐπέβαλε ποινὰς χωρὶς ν' ἀναφέρη τὴν αἰτίαν τόσον δὲ ἦτο τὸ κῦρος της, ὥστε καὶ οἱ θεοὶ ἔκαμπτον τὸ γόνυ καὶ κατήρχοντο ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο διὰ νὰ δικασθοῦν. Ἡ Ἡλιαία καὶ τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν ἀπηρτίζοντο ὑπὸ πολίτας Ἀθηναίους «ἄριστα βεβιωκότας». Οἱ Ρωμαῖοι τὸν 7ον π. Χ. αἰῶνα ἀνέθετον τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἀστικῶν διαφορῶν των εἰς τὰς QUAESTIONES PERPETUAE, αἱ ὁποῖαι περιεῖχον σαφῆ διάκρισιν ἁρμοδιοτήτων τακτικῶν καὶ λαϊκῶν δικαστῶν μέχρι λεπτομερειῶν, αἱ ὁποῖαι καταπλήσσουν λόγῳ τῆς ὁμοιότητός των μὲ τὸ εἰς ἡμᾶς γνωστὸν ὁρκωτὸν σύστημα. Τὰ COMITIA CENTURIATA καὶ τὰ COMITIA TRIBUTA τῆς δημοκρατουμένης Ρώμης εἶναι συμμετοχὴ τῶν πολιτῶν εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης. Τῆς ἰδίας μορφῆς ἦσαν καὶ τὰ δικαστήρια τῶν χωροδεσποτῶν ὑπὸ τὸ φεουδαλικὸ καθεστώς. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀπὸ τὸ 1215 ἡ ἐπίκλησις τῆς μαρτυρίας τῶν πολιτῶν ἐξελίσσεται εἰς συνέλευσιν πολιτῶν τῶν ὁποίων ἡ μαρτυρία ἀσκεῖ ἐπιρροήν, κατ' ἀρχήν, εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς γνώμης τῶν δικαστῶν. Κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα ἔχουν διαμορφωθῆ 12 συμβούλια πολιτῶν, τὰ ὁποῖα ἀποφαίνονται ἐπὶ τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν, τὴν ἐπομένην ἑκατονταετίαν χειραφετοῦνται διὰ νὰ ἀποκτήσουν πλήρη ἀνεξαρτησίαν ἔναντι τῶν τακτικῶν δικαστῶν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν γεγονότων τῆς ποινικῆς δίκης τὸν 17ον αἰῶνα.

Ὁ ἄνεμος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως μετέφερεν ἀπὸ τὴν πέραν τῆς Μάγχης χώραν εἰς τὴν κυρίως Εὐρώπην τὸν διαμορφωθέντα θεσμόν. Ἡ Ἰταλία, Ἰσπανία, Βέλγιον, Γερμανία, Αὐστρία, Ἑλβετία, Ρωσία, ΗΠΑ, Ἑλλὰς κλπ. ἀποδέχονται τὸν θεσμὸν τῶν ἐνόρκων. Οὗτω τὸ ὁρκωτὸν σύστημα συνεδέθη μὲ πολιτικὰς ἀντιλήψεις, αἱ ὁποῖαι καὶ σήμερον ἐπηρεάζουν τὴν ἀντικειμενικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος συζήτησιν, ἀλλὰ συναισθηματισμοὶ πολιτικῶν πεποιθήσεων ἐπηρεάζουν, δὲν ἀνατρέπουν τὰ ψυχρὰ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα.

Μοναδικὸν ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ ἀποτελεῖ ἡ χαρακτηρίζουσα τοὺς ἐνόρκους μεγαλυτέρα συναίσθησις τῆς πραγματικότητος καὶ τῆς πρακτικότητος. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ συνεχὴς ἀπασχόλησις τῶν τακτικῶν δικαστῶν μὲ τὰς ἀφηρημένας νομικὰς ἐννοίας, δημιουργεῖ εἰς αὐτοὺς μίαν διανοητικὴν στενότητα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θεωρεῖται ὁ κανὼν δικαίου ἄξων, περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ κοινωνία. Ἡ ἀπόφασις τοῦ τακτικοῦ δικαστοῦ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν τεχνικὴν στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον καὶ τὰς ἀφηρημένας νομικὰς θεωρίας καὶ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀθωώσῃ τὸν δράστην πράξεως, ἡ ὁποία τιμωρεῖται. Ὁ ἔνορκος, ἀντιθέτως, γνωρίζει τὴν ζωὴν μὲ ὅλα τὰ πάθη καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς της καὶ ἀγνοεῖ διατάξεις δικαίου, ἐκπλήσσεται δὲ πῶς τιμωρεῖται πρᾶξις, ἡ ὁποία εἰς τὴν συνείδησίν του εἶναι ἐπιτρεπτή, ἂν μὴ πολλάκις καὶ ἐπιβεβλημένη. Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, ἰσχυρίζονται οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ θεσμοῦ, συμπίπτει μὲ τὸ αἴσθημα τῆς κοινῆς γνώμης, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὴν αὐθεντικὴν ἔκφρασιν.

Εἰς ἀντίκρουσιν τοῦ ἀβεβαίου αὐτοῦ ἐπιχειρήματος, πολλὰ ἔχει κανεὶς νὰ εἴπῃ:

1) Ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη ἐπαυσε νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν πρᾶξιν καὶ μόνον. Ἡ ποινὴ εἶναι κακὸν ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ καταγιγνωσκόμενον κατὰ τοῦ δράστου ἐγκληματικῆς πράξεως διὰ τὸ ποιόν του καὶ δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔπραξε. Τὸ προβάδισμα ἔχει ὁ ἐγκληματίας, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ἀσθενὴς καὶ ἀκολουθοῦν οἱ σκοποὶ τῆς γενικῆς προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ἀνάγκη θεραπείας τοῦ ἀσθενοῦς ἀπαιτεῖ ἐμπείρους καὶ κατόχους τῶν ἐπιστημονικῶν μέσων χείρας. Σήμερον περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε, ὅταν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν πάσης λειτουργίας ἀναζητῶμεν τὸν εἰδικόν, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀναθέτωμεν τὸ ὑψιστον λειτούργημα τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ εἰς πρόσωπα, τὰ ὁποῖα διὰ πρώτην φορὰν ἀνοίγουν τὰ μάτια εἰς τὸ δικαστικὸν δρᾶμα. Ἡ νωπότης αὐτὴ τοῦ πνεύματός ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς ἀναμφισβητήτου ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης πείρας.

2) Τὸ ὁρκωτὸν σύστημα θεμελιοῦται ἐπὶ τῆς διακρίσεως πραγματικῶν καὶ νομικῶν ζητημάτων. Τὰ πρῶτα τίθενται εἰς τοὺς ἐνόρκους, τὰ δεύτερα ἀντιμετωπίζουν οἱ τακτικοὶ δικασταί. Ἡ διάκρισις δὲν εἶναι ἀναγκαία, οὔτε κἂν ὑπαρκτή· ἐφευρέθη διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης ἁπλῶν πολιτῶν. Σήμερον εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι ὑφίσταται ἀδιάσπαστος σύνδεσμος μεταξὺ νομικῶν καὶ πραγματικῶν θεμάτων εἰς τὰ ἐπιμέρους προβλήματα τῆς ποινικῆς δίκης· ἑπομένως ὁ θεσμὸς αἰωρεῖται οἰκοδομηθεὶς εἰς ἀνύπαρκτον βάσιν.

3) Μειονέκτημα ἀποτελεῖ ἡ εὐαισθησία τῶν ἐνόρκων εἰς τὴν σκηνοθεσίαν τῶν κακουργιοδικείων καὶ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς εὐγλωττίας τῶν δικηγόρων. Ἀποτελεῖ κοινὴν συνείδησιν, ὅτι ἕνα πρόσχημα καὶ ἕνας καλὸς δικηγόρος, ἀφήνει τὸν φονέα ἀτιμώρητον. Μία τοιαύτη ἀθώωσις, ὀφειλομένη εἰς τὴν φήμην καὶ τὴν ρητορικὴν ἀξίαν ἑνὸς μεγάλου δικηγόρου, τὸν ὁποῖον μόνον οἱ πλούσιοι ἐγκληματίαι δύνανται νὰ προμηθευθοῦν, εἶναι ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ ἀναξία μιᾶς δημοκρατικῆς δικαιοσύνης.

4) Πρόσφατοι ἐτυμηγορίαι τα ράσσουν τὴν Δημοσίαν Γνώμην, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κυριώτερος λόγος ὑπάρξεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων εἶναι ἡ μέσῳ αὐτοῦ πιστωτέρα δῆθεν ἔκφρασις τῆς γνώμης αὐτῆς. Ὁ ἔνορκος ἀθωώνει τὸν κατηγορούμενον καὶ ἡ κοινωνία καταδικάζει τὸν ἔνορκον. Ἡ θρυλουμένη σύμπτωσις τῶν ἀποφάσεων τῶν ὁρκωτῶν δικαστηρίων πρὸς τὴν λαϊκὴν συνείδησιν καθημερινῶς διαψεύδεται.

Ἐπιτακτικὴ ὅθεν ἡ ἀνάγκη μεταρρυθμίσεως, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι δυνατὴ κατάργησις τοῦ ὁρκωτοῦ συστήματος. Ἡ σύγχρονος ἀντεγκληματικὴ πολιτικὴ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξατομικεύσεως τῆς ποινῆς. Σκοπὸς τῆς ποινῆς εἶναι ἡ βελτίωσις τοῦ ἐγκληματίου. Συνειδητὴ καὶ συστηματικὴ καταπολέμησις τῆς ἐγκληματικότητος, μάλιστα δὲ κατανόησις τοῦ συγκεκριμένου ἐγκλήματος καὶ προσαρμογὴ τῆς ποινικῆς μεταχειρίσεως εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ δράστου, μόνον ἀπὸ εἰδικῶς μορφωμένον ποινικὸν δικαστὴν δυνάμεθα ν' ἀναμένωμεν. 1) Διαπαιδαγώγησις τῶν πρὸς ἀπονομὴν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης προοριζομένων τόσον εἰς τὸν κλάδον τῆς ἐπιστημονικῆς ἀνακρίσεως ὅσον καὶ τὶς τάς θοθοητικὰς τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐπιστήμας, ἤτοι ἐγκληματικὴν ψυχολογίαν, ἐγκληματικὴν ἀνθρωπολογίαν, κοινωνιολογία, ἰατροδικαστικήν, δικαστικὴ ψυχιατρία κλπ. 2) Πρακτικὴ ἐξάσκησις καὶ σπουδὴ εἰς εἰδικὰς ποινικολογικὰς σχολὰς καὶ 3) Χωρισμὸς πολιτικῶν καὶ ποινικῶν δικαστηρίων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ σημερινὸς δικαστὴς εἶναι ζένος πρὸς τοιαύτην ἐπιστημονικὴν κατάστασιν, ἡ νομοθετικὴ μεταρρύθμισις πρέπει νὰ προσανατολισθῇ ὡς εἰς πρῶτον σταθμὸν πρὸς τὰ μικτὰ ποινικὰ δικαστήρια.

Τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ὑποδεικνύει ἡ σύγχρονος ποινικὴ ἐπιστήμη, ἠκολούθησαν δὲ ἤδη αἱ νομοθεσίαι πολλῶν Κρατῶν. Ἡ ἰταλικὴ θετικὴ Σχολὴ ζητεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν κατάργησιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων διὰ τὰς ποινικὰς δίκας. Τὰ διεθνῆ συνέδρια ποινικοῦ δικαίου μὲ εἰσηγητὰς ἐπιστημονικὰς κορυφάς, ὅπως ὁ DE VARBRES συνέστησαν ἀπὸ μακροῦ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν μικτῶν ποινικῶν δικαστηρίων. Ἡ Ἰσπανία τὸ 1923 ἀντικατέστησε τὸν ἀμιγῆ θεσμὸν τῶν ἐνόρκων διὰ μικτῶν δικαστηρίων ἐξ ἐνόρκων καὶ τακτικῶν δικαστῶν. Ἡ Γερμανικὴ Νομοθεσία ὑπήκουσε εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς καθαρᾶς ἐπιστημονικῆς συνειδήσεως καὶ διὰ τοῦ νόμου τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1924, τὰ κακουργιοδικεῖα ἀπαρτίζονται ἀπὸ 3 τακτικοὺς δικαστὰς καὶ ἑξ ἐνόρκους, οἱ ὁποῖοι ἀποφασίζουν ἀπὸ κοινοῦ περὶ τῆς ἐνοχῆς καὶ τῆς ποινῆς. Τὸ 1931 ἡ Ἰταλία διὰ Ν. Δ. ἱδρύει τὰ νέα κακουργιοδικεῖα, ἀπαρτιζόμενα ἀπὸ 2 τακτικοὺς δικαστὰς καὶ 5 ἐνόρκους. Διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐνόρκων ἀπαιτεῖται, ὡς ἀπαραίτητος προϋπόθεσις, παραδειγματικὴ ἠθικὴ διαγωγὴ καὶ ἀνωτέρα πνευματικὴ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΥΝΕΧΩΣ ΔΙΕΡΕΥΝΑ

Ὁ ἐσωτερικὸς μηχανισμὸς τοῦ καρκίνου εὑρίσκεται

εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀποκαλύψεως

ΜΠΑΦΦΑΛΟ, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ἡ ἐπιστήμη ἐνδέχεται νὰ εὑρίσκεται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἐσωτερικοῦ μηχανισμοῦ τῆς παραγωγῆς τῶν καρκινικῶν ὄγκων. Τὸ ἐνδεχόμενον αὐτὸ συζητοῦν σοβαρώτατα ἐπιστήμονες, κατόπιν τῆς ἀνακοινωθείσης ἐπιτυχίας ἐρευνητῶν τοῦ ἐνταῦθα Ἰνστιτούτου Ρόζγουελ Πὰρκ Μεμόριαλ. Μετὰ ἀπὸ 16 ἐτῶν ἐντατικὰς ἐρεύνας, οἱ ἐν λόγῳ ἐρευνηταὶ ἐπέτυχον ἐπὶ τέλους νὰ καθορίσουν ἐπακριβῶς τὴν χημικὴν δομὴν τοῦ ἐνζύμου ριβονουκλεάση.

Ὁ καθορισμὸς τῆς δομῆς τοῦ ἐνζύμου τούτου θεωρεῖται ὡς ἔχων ἐξαιρετικὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, διότι ἡ ριβονουκλεάση ἐλέγχει καὶ ρυθμίζει τὴν ἀνάπτυξιν κάθε κυττάρου. Τοῦτο κάμνει τοὺς ἐπιστήμονας νὰ ὑποψιάζωνται ὅτι εἶναι αὕτη ὑπεύθυνος καὶ διὰ τὴν ἀχαλίνωτον κυτταρικὴν ἀνάπτυξιν, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ καρκίνου. Ἐλπίζουν λοιπὸν τώρα ὅτι ἡ γνῶσις τῆς ἀκριβοῦς δομῆς τοῦ ἐνζύμου τούτου θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν τοῦ καρκίνου καὶ θὰ ὁδηγήσῃ οὕτω εἰς τὴν ριζικὴν καταπολέμησίν του.

ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΩΝ ΙΔΙΟΤΗΤΩΝ

ΤΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑ ΚΥΜΑΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΟΥΝ!

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ.— Εἰς τὸ ἐνταῦθα ξενοδοχεῖον Σέρατον Πάρκ ἔγινε κατ' αὐτὰς ἐνδιαφέρουσα ἐπίδειξις, καθ' ἣν κατεδείχθη διὰ πρώτην φορὰν ὅτι τὸ ραδιόφωνον, πλὴν τῶν ψυχαγωγικῶν του ἰδιοτήτων, ἔχει καὶ θεραπευτικάς. Δεδομένου μάλιστα ὅτι ὁ ὀργανισμός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεπιστώθη ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ ἐπίδρασις εἶναι ταυτοχρόνως φυτικὸς καὶ ζωϊκός, δὲν ἀποκλείεται ἡ συνέχισις τῆς σχετικῆς ἐρεύνης νὰ ἀποκαλύψῃ ὅτι, τόσον εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον, ὅσον καὶ εἰς τὸ ζωϊκόν, εἶναι δυνατὸν ὡρισμέναι διαταραχαὶ τῆς ὑγείας νὰ ἀποκατασταθοῦν μὲ τὴν χρῆσιν τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν κυμάτων τοῦ ραδιοφώνου.

Ὁπωσδήποτε, εἰς τὸ ἔκθεμα τοῦ Σέρατον Πάρκ, τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἐμφανές. Τὰ ἄρρωστα ἄτομα μιᾶς καλλιεργείας τοῦ παραδόξου φυτικο - ζωϊκοῦ εἴδους, ἐθεραπεύοντο ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ ραδιοφώνου. Τόσον ἡ παραγωγὴ χλωροφύλλης ἐβελτιοῦτο — ἀποκατάστασις λειτουργίας — ὅσον καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων ἠύξανε σημαντικῶς — βελτίωσις ζωϊκῆς λειτουργίας.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΡΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΝΩΝ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ. — Τελευταίως ἐδόθη εἰς κοινὴν κατανάλωσιν τὸ πρῶτον φαρμακευτικὸν σκεύασμα, τὸ ὁποῖον καταπολεμᾶ εἰδικῶς τὰς μυαλγίας, εἶναι δηλαδή, κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν παρασκευαστῶν του, «παράγων μυαναλγικός». Τὸ φάρμακον αὐτὸ ἐδοκιμάσθη εἰς 3.000 ἀσθενεῖς, πάσχοντας ἀπὸ ρευματοειδεῖς ἀρθρίτιδας, θυλακίτιδας, μυϊκοὺς σπασμοὺς καὶ συναφεῖς καταστάσεις, ἔδωσε δὲ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. Σημειοῦται σχετικῶς, ὅτι τὸ φάρμακον δὲν θεραπεύει τὴν πάθησιν, ἀνακουφίζει ὅμως τοὺς πάσχοντας ἀπὸ τοὺς πόνους, οἱ ὁποῖοι κάποτε εἶναι ἀφόρητοι. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς εἶναι εὐεργετικώτατον.

Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΜΕΓΑΛΟΒΑΘΟΜΟΥ ΠΥΡΗΝΕΛΑΙΟΥ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργείου Ἐμπορίου, παρετάθη μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1967 ἡ προθεσμία χορηγήσεως ὑπὸ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος ἀδειῶν ἐξαγωγῆς μεγαλοβάθμων πυρηνελαίων ὀξύτητος 35—65 βαθμῶν καὶ ὑπολειμμάτων ἐξουδετερώσεως πυρηνελαίου (πυρηνοκιολτσέδων) εἰς χώρας ἐλευθέρου συναλλάγματος ἢ μετατρεψίμου νομίσματος, μέχρι συμπληρώσεως συνολικῆς ποσότητος 13.000 τόννων.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΠΑΤΡΕΩΣ 39
ΤΗΛ. 72-730
Λογιστικά
Ἀρτία
ἐπιστημονικὴ κατάρτισις

ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΗΝ 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΗΚΟΥΣΘΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΒΡΟΝΤΕΡΑ ΤΟ ΟΧΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Ἡμέραν Ἐθνικῆς ἀναστάσεως. Ἡμέρα, ποὺ ἀλησμόνητη θὰ ζῇ πάντα στὴ μνήμη μας. Ἡμέρα, ποὺ ἐσταμάτησε τὴν ἀναρχίαν, ἐπρόλαβε τὸν ἀλληλοσπαραγμόν καὶ ἐξησφάλισε τὴν ἀκεραιότητά μας, τὴν ἀξιοπρέπειάν μας καὶ τὴν ἡσυχίαν μας. Ἡμέρα, ποὺ ὁ Ἐθνικός μας Στρατὸς ἔδειξε, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, εἰς ὁλόκληρον τὸν ἐλεύθερον κόσμον τὸν δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας. Τὸ ὄχι τοῦ Μαραθῶνος τὸ ὄχι τῆς Σαλαμῖνος, τὸ ὄχι τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, τὸ ὄχι τοῦ Μεσολογγιοῦ, τὸ ὄχι τῆς Ἀλβανίας, τὸ ὄχι τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι, ἀκούστηκε πάλιν βροντερὰ τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967 ἀπὸ τὸν ἡρωϊκό μας Στρατό.

Ἡ ἱστορία μὲ χρυσᾶ γράμματα θὰ ἀναγράψῃ τὴν ἡμέραν αὐτήν. Δόξα καὶ τιμὴ στοὺς στρατιωτικοὺς καὶ πολιτικοὺς σωτῆρας μας καὶ εἰς τὴν Βασιλικὴν Χωροφυλακὴν καὶ τὴν Ἀστυνομίαν μας, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες ὅλοι, ἀπὸ τῶν Διοικητῶν μέχρι καὶ τῶν κατωτάτων ὑπαλλήλων κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κομμουνιστικῶν ταραχῶν, ποὺ προηγήθησαν καὶ τῶν ἐπαναστάσεων, ἐδείχθησαν ἥρωες καὶ μάρτυρες. Ὑποχρεωμένοι διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, πανταχοῦ παρόντες, ἐδέχοντο μὲ ἀξιοθαύμαστον καρτερίαν τὰς ὕβρεις, τὰς ἀπειλάς τοὺς λιθοβολισμοὺς καὶ τὰ τραύματα ἐκ μέρους τῶν ἐπαναστατῶν. Τοὺς ἐθαυμάσαμεν διὰ τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν των. Διότι, ἂν καὶ τοὺς εἶχεν ἀπαγορευθῆ τὸ ἀναφαίρετον δικαίωμα, τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν σκληροτέρων μέσων καὶ τῶν ὅπλων ἀκόμη, ποὺ ἀπαιτοῦνται καὶ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των κατὰ τῆς ἀναρχίας καὶ διὰ τὴν ἄμυναν καὶ ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς των ὡς ὑπαλλήλων καὶ οἰκογενειαρχῶν, ποὺ καὶ οἱ μόνοι ἐπιτρέπουν καὶ ἡ Ἐκκλησία συγχωρεῖ ὡς ἐπιβεβλημένον καθήκον, ὅμως ἐδείχθησαν ἥρωες καὶ μάρτυρες, ἐκτελέσαντες τίμια καὶ ἀπροφάσιστα τὰ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντά των. Τὰ τρσύματά των εἶναι τὰ ὡραιότερα παράσημα, ποὺ ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία τοὺς ἀναγνωρίζει.

Α. Κ.

Πρωτοχριστιανικοὶ χρόνοι καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Παιδεία

(ΤΟΥ ΒΕΡΝΕΡ ΓΑΙΓΚΕΡ)

Μετάφρασις Γεωργίου Π. Βερροίου, διευθυντοῦ τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας. Εἰσαγωγὴ Κ. Δ. Γεωργούλη, πρώην Γεν. Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐν μεταφράσει περισπούδαστον βιβλίον τοῦ κορυφαίου συγχρόνου Γερμανοῦ φιλολόγου Βέρνερ Γαΐγκερ, ἀποθανόντος τὸ ἔτος 1961. Τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ μεταφραστοῦ ἔχουν κυκλοφορήσει: «Τὸ περὶ ψυχῆς πρόβλημα (Κατὰ τὸν Αὐγουστῖνον) καὶ κατὰ μετάφρασιν οἱ ἐργασίαι τοῦ Β. Γαΐγκερ. α) Ἀνθρωπισμὸς καὶ θεολογία, β) Οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ ἀγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ νέα αὐτὴ μεταφραστικὴ ἐργασία τοῦ κ. Γ. Βερροίου πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀξιόλογος καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ κλασσικὰ γράμματα, καθὼς ἐπίσης καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες καὶ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, δύνανται νὰ εὕρουν εἰς αὐτὴν πλοῦτον ἰδεῶν καὶ σκέψεων κατατοπιστικῶν γύρω ἀπὸ τὸ «πιστεύω» ἑνὸς λαμπροῦ διὰ τὸν σύγχρονον κόσμον φιλολόγου τῆς περιωπῆς τοῦ Γαΐγκερ.

Τὸ ὅλον βιβλίον, εἰς καλαίσθητον ἔκδοσιν, ἀπαρτίζεται ἀπὸ 144 σελίδας. Περιέχει κατ' ἀρχὴν εἰσαγωγικὰς τινας σελίδας ἐκ μέρους τοῦ κ. Κ. Δ. Γεωργουλῆ, κορυφαίου ἀνδρὸς διὰ τὴν ἑλληνικὴν Ἐπιστήμην καὶ φιλοσοφίαν. Οὗτος κατὰ τρόπον συνοπτικὸν καὶ ἐπαγωγόν, ἐκθέτει τὰς κεντρικὰς γραμμὰς τοῦ περιεχομένου τοῦ βιβλίου τούτου τοῦ Γαΐγκερ. Ἐξαίρων τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σύζευξις τῆς ἑλληνικῆς Παιδείας μὲ τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες δὲν ἀποτελεῖ θέμα πρὸς ἀπόδειξιν ἀλλ' ἀναντίλεκτον ἱστορικὸν γεγονὸς ἐπιβεβαιωμένον, ὑπογραμμίζει βραχυλογικῶς καὶ ἀριστοτεχνικῶς τὰς θεμελειώδεις ἀντιλήψεις τοῦ σοφοῦ Γαΐγκερ περὶ τῶν σχέσεων Ἑλληνισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ ἀκολουθεῖ σελὶς συντόμων προλεγομένων τοῦ μεταφραστοῦ, παλαιοῦ μαθητοῦ τοῦ Γαΐγκερ εἰς Χάρβαρτ. Ὁ μεταφραστὴς ἀποκαλύπτει ὅτι ἡ μεταφερθεῖσα μελέτη ἀπετέλει παλαιὸν ὄνειρον τοῦ Γαΐγκερ νὰ θεωρηθῇ, νὰ νοηθῇ ὡς συνέχεια τοῦ βασικοῦ ἔργου του: «Παιδεία». Σημειώνει χαρακτηριστικῶς εἰς σελ. 12. «Ἡ ἐργασία» θὰ προέβαλλεν εἰς βάθος καὶ εὖρος τὴν «μέθεξιν» τοῦ «σπερματικοῦ λόγου» τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας μετὰ τοῦ «ὑπὲρ λόγον Λόγου» τῆς χριστιανικῆς Ἀληθείας εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἰδίᾳ τῶν Καππαδοκῶν».

Μετὰ εἰσαγωγικὴν κρίσιν τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου τοῦ Χάρβαρτ περιέχεται ἐν μεταφράσει πρόλογος τοῦ συγγραφέως.

Τὸ βιβλίον τοῦτο περιλαμβάνει 7 μεγάλα κεφάλαια. Πρόκειται περὶ διαλέξεων, τὰς ὁποίας ἐπραγματοποίησεν ὁ Γαΐγκερ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Χάρβαρτ πρὸς τιμὴν γενομένας τοῦ καθηγητοῦ Κὰρλ Νιοὺλ Τζάκσον. Σκοπὸς των ἦτο νὰ παρουσιάσουν τὸν μετασχηματισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας εἰς τὸν πρωτοχριστιανικὸν κόσμον. Εἰς τὸ 1ον κεφάλαιον ὁ συγγραφεὺς ἐπισημαίνει ἕναν λανθασμένον δρόμον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν πολλοὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν σχέσεων Ἑλληνισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ. Ὡρμήθησαν ἀπὸ τὸν ἀπόλυτον κλασσικισμὸν καὶ τὴν ἀπόλυτον θεολογικὴν σκέψιν. Ἐθεμελειώθη οὕτω μιὰ ἰδεολογία τῶν ἄκρων. Τοῦτο συνέβη μὲ τὸν Ρενὰν, τὸν Νίτσε κλπ. Κατὰ τὸν σοφὸν συγγραφέα, ἀντεδείκνυται ἡ ἐκκίνησις ἀπὸ ἀπολύτων θέσεων καθ' ὅσον ἡ ἔρευνα θὰ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς συναφείας Ἑλληνισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ διὰ τοὺς πρώτους χρόνους. Διότι δὲν πρέπει νὰ παραθεωρῆται τὸ γεγονὸς ὅτι βαθύτατον θρησκευτικὸν βίωμα διεῖπε τὸν ἀρχαῖον πολιτισμόν. Ἐλέγχεται τὸ ὅτι ἡ ἑλληνιστικὴ περίοδος παραγνωρίζεται ὑπὸ πολλῶν ἀκριβῶς λόγῳ ὑπερμέτρου θαυμασμοῦ πρὸς τὴν κλασσικὴν περίοδον τοῦ Ε' αἰῶνος π. Χ. Ὁ ἑλληνιστικὸς κόσμος καὶ πολιτισμὸς διηυκόλυνε τοῦ χριστιανισμοῦ τὴν διάδοσιν.

Εἰς τὸ 4ον κεφάλαιον ὁ Γαΐγκερ ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς χρήσεως τῶν ἐννοιῶν τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, τῆς ἐννοι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ ΥΠΕΡΑΥΤΟΜ